

UZASADNIENIE

S. J. jest oskarżony o to, że: w dniu 3 maja 2014 roku w L. przy ul. (...) wrywając z rąk torebkę wraz z zawartością portfela koloru czerwonego, dowodu osobistego, legitymacją ubezpieczeniową emeryta na szkodę K. K. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności z podobne przestępstwo umyślne, podobne, **tj. o czyn z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk**

Na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie Sąd Rejonowy ustalił ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 maja 2014 r. oskarżony S. J. od godzin porannych przebywał w pobliżu miejsca zamieszkania na podwórku gdzie pił alkohol ze znajomymi. Był w towarzystwie W. D.. W międzyczasie razem byli w domu oskarżonego na obiedzie (zeznania W. D. k. 157 i v, zeznania D. Ż. k. 174 i v, częściowe wyjaśnienia S. J. k. 127v).

W tym samym dniu około godziny 13:30 – 14:00 pokrzywdzona K. K. wracała z kościoła do swojego mieszkania przy ul. (...). Podeszła pod klatkę bloku i chciała otworzyć drzwi, wtedy podbiegł do niej nieustalony mężczyzna wzrostu około 160 cm, szczupłej budowy ciała, ubrany w kurtkę ortalionowa koloru ciemnego z kapturem założonym na głowę i spodnie koloru ciemnego i wyrwał K. K. torebkę koloru czarnego o wartości 30 zł. z zawartością portfela koloru czerwonego z zawartością dowodu osobistego, legitymacji ubezpieczeniowej emeryta oraz pieniędzy w kwocie 10 zł. Kiedy pokrzywdzona odwróciła się zobaczyła jak mężczyzna ten pobiegł pomiędzy blokami numer 7 i 9 w stronę szkoły na ul. (...). Pokrzywdzona przez chwile gonila mężczyznę, który zabrał jej torebkę krzycząc aby ja oddał bo nic tam nie ma. Następnie wezwała policje, a po jej przyjeździe razem z funkcjonariuszami policji udała się w penetrację terenu, która okazała się bezskuteczna. K. K. za wyjątkiem ubioru i szacunkowego wzrostu nie potrafiła podać dokładnego rysopisu sprawcy, gdyż jak oświadczyła widziała go tylko przez chwilę i to głównie z tyłu (zeznania K. K. k. 3, 136 i v).

W tym czasie oskarżony był poszukiwany przez VI Komisariat Policji w L. celem osadzenia do odbycia kary zastępczej 50 dni pozbawienia wolności za nieuiszczoną grzywnę w sprawie III K 411/11 Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku (częściowe wyjaśnienia S. J. k. 127, opinia o skazanym k. 60, treść protokołu zatrzymania k. 11A, zeznania P. M. k. 186v).

W godzinach wieczornych do miejsca zamieszkania oskarżonego udali się funkcjonariusze Policji P. P. i T. B., a oskarżony widząc ich przybycie oddalił się z miejsca w którym w towarzystwie znajomych spożywał alkohol. Pomimo tego został zatrzymany o godz. 20.20 z podejrzeniem czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania i w związku z poszukiwaniami do osadzenia do odbycia kary zastępczej 50 dni pozbawienia wolności. W protokole zatrzymania w rysopisie oskarżonego za wyjątkiem wzrostu 168 cm. Szczupły, włosy ciemne i opisów tatuaży nie wskazano opisu ubioru osoby zatrzymanej (protokół zatrzymania k. 11A, zeznania D. Ż. k. 174v, częściowe wyjaśnienia S. J. k. 127).

Oskarżony S. J. ma wykształcenie podstawowe, z zawodu jest górnikiem, jest bezrobotny, był karany, aktualnie odbywa kary. Oskarżony był karany min. wyrokiem Sadu Rejonowego Lublin – zachód w Lublinie z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie III K 1323/11 za przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na kare 2 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres zatrzymania od 24 marca 2011 r. do dnia 25 marca 2011 r. i tymczasowego aresztowania od dnia 17 maja 2011 roku do dnia 18 listopada 2011 roku oraz wyrokiem Sadu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 9 stycznia 2014 roku w sprawie III K 1527/13 za przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 147 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 roku o cudzoziemcach w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk min. na kare 2 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 10 września 2013 roku do dnia 9 stycznia 2014 roku (dane osobo – poznawcze k. 17, dane o

karalności k. 22-23, 178-179, 220-222, odpisy orzeczeń z obliczeniami kary k. 24-25, 46-48, 106-107, 108-110, 111-116, opinia o skazanym k. 60).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody.

Oskarżony S. J. w pierwszych swoich wyjaśnieniach przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w sobotę 3 maja w godzinach południowych około 14.00 postanowił ukraść torebkę jakiejś starszej kobiecie, był trochę wypity i potrzebował dalszych pieniędzy na alkohol, wybór padł na jakąś panią, nie przyglądał się jej, była to starsza kobieta, która przechodziła przy ul. (...). Wyrwał jej torebkę i uciekł. Po sprawdzeniu zawartości zabrał z torebki jakieś drobne pieniądze, a torebkę wyrzucił do rzeki B.. Ponadto jego dziewczyna jest w ciąży i myślał, że będzie tam więcej pieniędzy. Wyrzucił wole dobrowolnego poddania się karze (k. 15v-16).

Przed Sądem nie przyznał się do zarzucanego mu czynu (k. 75v, 127). Wyjaśnił, że kiedy to się stało był w całkiem innym miejscu. Przyznał się do tego, bo dostał już list z innej sprawy, że wyrok się uprawomocnił. Uciekał kiedy policjant podszedł w to miejsce. Nie chciał w tamtym momencie odbywać kary. Policjant zadał mu na komisariacie pytanie dlaczego uciekał, bo zazwyczaj jak policja go zatrzymuje zawsze coś na niego znajdują. Odnosząc się do wcześniejszych wyjaśnień wskazał, że wszystko wymyślił na komisariacie. Był wtedy u kolegi przy bloku w ogródku. On ma wędzarkę i wtedy wędzili kielbasę i pili alkohol. To było na ulicy (...), nie pamięta danych kolegi. Od razu kiedy zatrzymała go policja to pytali dlaczego nie powiedział jakie to były pieniądze i tak sobie wpisali (k. 127 i v).

Sąd zważył co następuje:

Sąd obdarzył wiarą w całości wyjaśnienia oskarżonego S. J. (k. 75v, 127 i v) złożone przed Sądem, w których nie przyznał się do zarzucanego mu czynu z uwagi na brak dowodów przeciwnych stanowiących nieprzerwany łańcuch poszlak wiążących oskarżonego z przedmiotowym zdarzeniem.

W rozpoznawanej sprawie brak jest dowodów wskazujących w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu zwłaszcza, a jego wyjaśnienia, w których nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu w całej swojej rozciągłości wobec braku dowodów przeciwnych korespondują z zeznaniami świadka W. D. i D. Ż. oraz dokumentacją dotyczącą przyczyn zatrzymania oskarżonego.

Odnosząc się do zmiany stanowiska procesowego przez oskarżonego w zakresie przyznania się do zarzucanego czynu stwierdzić należy, że wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są logiczne i przekonujące podważając jednocześnie przy tym wiarygodność jego pierwszych wyjaśnień. Jak wskazał zaczął uciekać przed policją gdyż nie chciał w tym czasie odbywać kary w innej sprawie. Materiał dowodowy zebrany w sprawie potwierdził fakt, że oskarżony był wtedy poszukiwany do osadzenia w celu odbycia zastępczej kary pozbawienia wolności i chciał tego uniknąć i z tego powodu mógł przyznać się do zarzucanego mu czynu. Okoliczności czynu opisane w sposób dość szczegółowy miał możliwość poznać z zapisu z protokołu zatrzymania, z którym się zapoznał tak więc podczas pierwszych wyjaśnień miał możliwość przedstawienia tego zdarzenia jak własnego w celu szybkiego zakończenia postępowania mając nadzieję, że uda mu się zwolnić z kary zastępczej co potwierdzają zeznania W. D., która wskazała, że jak byli na komisariacie usłyszeli, że jak grzywna zostanie zapłacona to oskarżonego wypuszczą (k. 157v).

Sąd obdarzył w całości wiarą zeznania pokrzywdzonej K. K. (k. 3, 136v) z uwagi na to, że były one konsekwentne nie zawierały sprzeczności, a świadek pomimo dokładnego opisu przebiegu zdarzenia od samego początku wskazywała, że nie jest w stanie rozpoznać oskarżonego. Na wiarygodność zeznań świadka nie wpływa fakt, że przed Sądem świadek opisując rysopis sprawcy wskazał, że miał o 160-170 cm wzrostu (w postępowaniu przygotowawczym świadek podał 160 cm) i kolor ubioru granat albo czarny (w postępowaniu przygotowawczym świadek kolor określał jako ciemny), gdyż w przekonaniu Sądu świadek chciał podać jak najwięcej szczegółów pomimo upływu czasu. Ponadto jako osoba obca dla oskarżonego nie miał żadnych podstaw aby go bezpodstawnie obciążać.

Sąd obdarzył w całości wiarą zeznania świadków W. D. (k. 157 i v) i D. Ż. (k. 174 i v), gdyż zeznania te były logiczne, wzajemnie ze sobą korespondowały, zawierały wewnętrznych sprzeczności i korespondowały z wyjaśnieniami

oskarżonego złożonymi przed sądem, brak było też dowodów przeciwnych, które mogłyby te zeznania w sposób skuteczny podważyć. Świadkowie zgodnie powoływali okoliczności tożsame z twierdzeniami oskarżonego odnośnie przebiegu dnia 3 maja 2014 r. i całodziennego obecności oskarżonego w miejscu zamieszkania.

Zeznania świadka P. M. (k. 186v) nic istotnego do sprawy nie wniosły poza potwierdzeniem okoliczności, że oskarżony był poszukiwany do osadzenia w celu odbycia zastępczej kary pozbawienia wolności, a jego typowanie jako sprawcy przestępstwa wynikało z czynności operacyjnych objętych klauzulą tajności.

Za wiarygodne Sąd uznał dowody w postaci: zawiadomienia o przestępstwie (k. 2-3), protokołu zatrzymania osoby (k. 11A), danych osobo – poznawczych (k. 17), danych o karalności (k. 22-23, 178-179, 220-222), odpisów orzeczeń z obliczeniami kary (k. 24-25, 46-48, 106-107, 108-110, 111-116), opinii o skazanym (k. 60).

Powyższe dowody sporządzone były przez kompetentne osoby i w prawie przewidzianej formie. Nadto strony nie kwestionowały ich wiarygodności i w tym stanie rzeczy brak jest jakichkolwiek podstaw do odmówienia im pełnej mocy dowodowej.

Przedstawiona powyżej analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego w ocenie Sądu nie pozwala na przypisanie oskarżonemu dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Powyższe przepisy penalizują zachowanie osoby, polegające min na kradzieży cudzego dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby (art. 275 § 1 kk) i usunięciu dokumentu, którym sprawca nie ma prawa wyłącznie dysponować (art. 276) popełnione w warunkach powrotu do przestępstwa (art. 64 § 1 kk).

Wina w procesie karnym powinna być udowodniona bez cienia najmniejszych wątpliwości, a na podstawie wszystkich okoliczności faktycznych w sprawie powinien być wywieziony zamiar sprawcy czynu zabronionego. Samo przyznanie się do winy przez oskarżonego, który odwołał swoje stanowisko nie może stanowić jedyne dowodu na sprawstwo, gdyż musi ono być jeszcze potwierdzone okolicznościami sprawy.

Sąd doszedł do przekonania, iż w niniejszej sprawie brak jest podstaw do jednoznacznego – pozytywnego stwierdzenia, że oskarżony S. J. dokonał zarzucanego mu czynu. Jedynymi okolicznościami jakie mogły by na powyższe wskazywać były pierwsze wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się do zarzucanego mu czynu i wytypowanie sprawcy w wyniku czynności operacyjnych. Samo przyznanie się do winy nie może stanowić jeszcze o przyjęciu sprawstwa zwłaszcza, że w sprawie niniejszej w przekonaniu Sądu oskarżony w sposób wiarygodny i logiczny przedstawił dlaczego przyznał się do tego czynu, by później zmienić stanowisko. Podawany przez oskarżonego przebieg dnia 3 maja 2014 r. w sposób logiczny koresponduje z zeznaniami świadków W. D. i D. Ż., a tym samym oskarżony nie mógł być na miejscu zdarzenia, a wersji powoływanej zarówno przez oskarżonego przed sądem jak i przez świadków nie da się wykluczyć wobec braku dowodów przeciwnych.

Ponadto co opisano przy ocenie wyjaśnień oskarżonego przyznanie się do winy przez oskarżonego w pierwszych wyjaśnieniach wbrew faktom mogło faktycznie mieć charakter tylko taktyczny, a tym samym czynności operacyjne typujące sprawcę mogły być chybione i dotknięte błędem.

Dodatkowo zauważyć należy, iż w protokole zatrzymania osoby nie ujęto opisu ubioru osoby zatrzymanej, a tym samym w sposób nieodwracalny została utracona możliwość porównania ubioru S. J. z opisem pokrzywdzonej K. K., która wskazała, iż sprawca był ubrany na ciemno w tym kurtkę ortalionową z kapturem, opis ubioru osoby zatrzymanej stanowiłby istotny dowód w sprawie do weryfikacji rysopisu oskarżonego.

Powyższe okoliczności oraz fakt, że pokrzywdzona nie była w stanie rozpoznać oskarżonego spowodowały łącznie, iż w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy nie można przypisać oskarżonemu S. J. sprawstwa w zakresie czynu opisanego w akcie oskarżenia.

W tym stanie rzeczy z mocy art. 5 § 2 kpk wszelkie nie dające się usunąć wątpliwości zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego S. J. i przyjęta została wersja zdarzenia dla niego najkorzystniejsza powołana w ustaleniach faktycznych, a mianowicie, iż nie był sprawcą zdarzenia.

Obowiązująca w polskim ustawodawstwie istota domniemania niewinności i będąca jej konsekwencją reguła in dubio pro reo (art. 5 § 1 kpk) zakłada, że oskarżony jest w procesie karnym niewinny, dopóki jego wina nie zostanie udowodniona, przy czym udowodnienie winy oskarżonemu musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości, wykazane w sposób nie budzący wątpliwości wiarygodnymi dowodami - bezpośrednimi lub pośrednimi. O udowodnieniu możemy więc mówić, jedynie gdy zespół przeprowadzonych dowodów pozwala na ustalenie jednej logicznej wersji zdarzenia, wykluczającej możliwość jakiegokolwiek innej wersji.

W świetle powyższego Sąd doszedł do przekonania, iż całokształt materiału dowodowego nie uzasadnia w sposób bezsporny możliwości przypisania S. J. winy, a tym samym wydania wobec niego wyroku skazującego w zakresie zarzutu.

Wobec braku dowodów bezpośrednio obciążających oskarżonego, jak również braku łańcucha dowodów poszlakowych pośrednio prowadzących do stwierdzenia faktu głównego, a więc winy oskarżonego Sąd doszedł do przekonania, że w rozpoznawanej sprawie brak jest dostatecznej podstawy, aby przypisać oskarżonemu dokonanie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i z tego też powodu jak stanowi art. 414 § 1 kpk wobec stwierdzenia okoliczności w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 1 kpk Sąd wydał wyrok uniewinniający.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu jest zgodne z dyspozycją art. 632 pkt 2 kpk, z której wynika, iż w razie uniewinnienia oskarżonego w sprawach z oskarżenia publicznego koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

Na podstawie § 14 ust. 1 i 2 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) w związku przepisem przejściowym § 22 nowego Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r. poz. 1801) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. J. kwotę 1596,00 zł. (jeden tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt sześć złotych) wraz z należnym od tej kwoty podatkiem VAT w wysokości 367,08 zł. (trzysta sześćdziesiąt siedem złotych osiem groszy) łącznie kwotę 1963,08 zł. (jeden tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt trzy złote osiem groszy) tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego S. J. wykonanej z urzędu

Mając na uwadze powyższe i treść powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w wyroku.